

DE PACHTHOEVE HAZELHOF.

HOOFDSTUK III.

SCHULDIG BEVONDEN.

Mijne moeder was er de vrouw niet naar om gras over eene zaak te laten groeijen, wanneer zij iets wilde tot stand brengen. Zij had den ouden Jozef beloofd, dat zij zijne vrouw zou gaan opzoeken, en beproeven zou iets tot hare vertroosting te doen, en zich daarbij beijveren om het geheimzinnige raadsel van de gestolen en gevonden gerst op te lossen. Reeds den volgenden dag, in spijt van een kouden, vochtigen mist, was zij op reis naar Hazelhof, in een klein huurrijtuig gezeten en mij aan hare zijde.

Onze aankomst op de hoeve bragt wel eenige ontsteltenis te weeg. Pachter Rogers was van huis, maar Will, de boerenknecht, werd geroepen om het paard in den stal te zetten en de koets in de schuur te brengen. De koetsier werd in een warm hoekje van de keuken bij het haardvuur geplaatst met brood, boter en koffij vóór zich, en binnen enkele minuten waren mijne moeder en de pachtersvrouw onder een ernstig gesprek in de huiskamer gezeten, — ik zou bijna gezegd hebben een zeer vertrouwelijk gesprek; maar dit is niet geheel waar, want ik zat er ook bij en zag en hoorde al wat er plaats vond.

Het eerste onderwerp van gesprek was oude Jozef, en ik ontdekte alda tot mijne groote ergernis, dat de pachtersvrouw ten volle overtuigd was van zijne oneerlijkheid, en volstrekt niet luisteren wilde naar het geringste woord, te zijnen gunste gesproken. Haar man kende, naar zij zeide, Jozef Bell beter dan zij, en hij was altijd overtuigd geweest, dat er een steekje aan hem los was. En bovendien, als Jozef het niet deed wie had het dan gedaan? Was het koren niet op den zolder zijner schuur gevonden? Had hij niet den sleutel van de voorraadschuur waar de gerst was? Kon hij dan ook niet zeer gemakkelijk vroeg in den morgen als alles nog sliep, zich van zijns meesters goed hebben meester gemaakt? En kon iemand anders er binnen gekomen zijn en het bij Jozef gebracht hebben zonder dat ook dit met diefstichtige

DE CHRISTELIJKE FAMILIEKRING, VII.

bedoelingen geschiedde? Had bovendien Jozef ook niet een varken op het hok staan, dat hij voeren moest? Deze en een groot aantal andere vragen deed moeder Rogers in hare verbittering, en ik was half overtuigd van de schuld des armen dienstknechts, — ofschoon ook maar half, want toen ik mij onze ontmoeting in de gevangenis herinnerde, verdween weer ieder nadeelig denkbeeld, en was ik geheel zeker van de onschuld van Jozef, ofschoon ik niet zeggen kon waarom.

Vrouw Rogers vertelde aan mijne moeder de geheele historie van den diefstal, van het eerste vermoeden af tot de ontdekking, toen de man, genaamd Dutton — wel is waar een slecht en gewetenloos mensch, dit gaf vrouw Rogers toe — het eerste spoor van het gestolen graan in Jozefs huis aanwees. Toen was alles een zeer natuurlijken weg gegaan. 't Werd toegestemd dat Dutton altijd iets tegen Jozef Bell gehad had, maar wat had dit met den diefstal te maken? Zoo sprak de pachtersvrouw en mijne moeder kon er maar zeer weinig tegen inbrengen.

Van oude Jozef en zijne ellende wendde zich nu het gesprek op vrouw Rogers en hare droefnissen. Hier werd mijner moeders raad en medegevoel gevraagd. De pachtersvrouw was er de vrouw niet naar om zich blindelings en in alle stilte aan haar man te onderwerpen. Wel had zij eene groote en prijzenswaardige achting voor haren man, zoodat zij ongaarne iets kwaads van hem zeide, maar nu moest zij toch haar hart een weinig lucht geven, een weinig maar.

„Dat dierbare en kostelijke boek, hetwelk gij mij gegeven hebt, lieve mevrouw,” zeide vrouw Rogers, „gaf mij te zien wat ik vroeger nooit vermoed, veelmin geweten had; het leerde mij welk een zondig schepsel ik geweest ben en hoe weinig ik de goedheid des Heeren verdien. Maar ik kan het nu niet meer lezen, mevrouw, en ik ben genoodzaakt het u met veel dank weder te geven.”

„Hoe is dat? Wie heeft u gezegd, dat ik het terug moet hebben?” antwoordde mijne moeder.

„Wie? Ziet gij mevrouw, daar hebt gij nu mijn man. Hij is de beste man van de wereld — ziet gij, maar hij heeft zoo zijne eigene inzigten. En hij was zeer vertoornd op mij, mevrouw, toen hij op zekeren zondag zag welk boek ik las, en hij was zeer boos op u, dat gij mij dat gegeven hadt. Maar daar bleef het bij, en er werd verder niet over gesproken, totdat die historie begon met Jozef Bells diefstal. Toen